

«Μια

φορά κι έναν καιρό ζούσε μια πολύ φιλόδοξη γυναίκα που το όνειρό της ήταν να γίνει μεγάλη και φημισμένη συγγραφέας. Όλη τη μέρα έγραφε , έσκιζε και πετούσε χαρτιά προσπαθώντας να γράψει μια συναρπαστική ιστορία αλλά δεν τα κατάφερνε.

Μια μέρα εκεί που μουτζούρωνε τα χαρτιά της , πετάχτηκε μέσα από μια σελίδα ένα πνεύμα. Ήταν ένα μικροσκοπικό πλάσμα σαν καλικαντζαράκι που φορούσε κάτασπρα ρούχα και χρυσά κουδουνάκια.

-Είμαι το πνεύμα των παραμυθιών , της είπε το πλάσμα κι όλα τα κουδουνάκια του χτύπησαν μελωδικά.

-Το πνεύμα των παραμυθιών , έκανε σαστισμένη η γυναίκα .Ω , τότε σίγουρα μπορείς να με βοηθήσεις.

-Χμ, συνέχισε το πνεύμα .Ξέρω ποιο είναι το πρόβλημά σου .Όπως ξέρω και ποιο είναι το κρυφό σου όνειρο.

-Αφού το ξέρεις πνεύμα, βοήθησέ με , το παρακάλεσε η γυναίκα.Πες μου μια συναρπαστική ιστορία , μια ιστορία που να τη διαβάζουν όλοι με κομμένη ανάσα, μια ιστορία που να με κάνει γνωστή σ' όλο τον κόσμο.Τόσες μέρες κάθομαι πάνω απ'τα χαρτιά μου και δεν κατάφερα να γράψω παρά μόνο δυο τρεις φράσεις κι αυτές χωρίς νόημα.

-Ακου να σου πω, ξαναμίλησε με σοβαρό ύφος εκείνο.Εγώ είμαι πολύξερο κι έχω μεγάλη φαντασία .Μπορώ να σου διηγηθώ μια ιστορία που θα σε κάνει και διάσημη και πολύ πλούσια.Θα είναι η ωραιότερη ιστορία του κόσμου .Ποτέ ένα ανθρώπινο μυαλό δεν θα μπορέσει να σκεφτεί και να γράψει κάτι τέτοιο.

-Πολύ ωραία,φώναξε ενθουσιασμένη η γυναίκα.

Το πνεύμα γέλασε.

-Ναι, αλλά αυτά κοστίζουν .

-Πώς ; Τι θέλεις δηλαδή;

-Θέλω , συνέχισε το πνεύμα , να μου δώσεις λίγα χρόνια απ' τη ζωή σου .

-Τι εννοείς;

-Αυτό που λέω.Βέβαια το ξέρω , είναι λίγο σκληρό , αλλά δυστυχώς η τέχνη απαιτεί θυσίες .Και στο κάτω κάτω μετά απ' αυτό το βιβλίο θα γίνεις η πιο πλούσια και διάσημη συγγραφέας του κόσμου .

Η γυναίκα το σκέφτηκε , το ξανασκέφτηκε , έριξε μια ματιά στις άδειες σελίδες και του είπε:

-Εντάξει.

Τότε το πνεύμα των παραμυθιών κάθισε σταυροπόδι πλάι στα χαρτιά της κι άρχισε με σοβαρό ύφος να της διηγείται μια παράξενη και συναρπαστική ιστορία.

Η γυναίκα έπιασε το μολύβι κι άρχισε να γράφει .Έγραφε , έγραφε ασταμάτητα .Οι μέρες περνούσαν , οι νύχτες έφευγαν , η γυναίκα σηκωνόταν ελάχιστα από το γραφείο της , οι εποχές άλλαζαν έξω απ' το παράθυρο , τα χρόνια κυλούσαν , αλλά το βιβλίο δεν τέλειωνε. Στο μεταξύ βέβαια η συγγραφέας άρχισε να γερνά.Τα μαλλιά της άσπριζαν , το πρόσωπό της γέμιζε ρυτίδες , το σώμα της καμπούριαζε.Ωστόσο η ιστορία προχωρούσε και ήταν τόσο μαγευτική που η γυναίκα είχε ξεχαστεί ολότελα κι ούτε που πρόσεχε την μεταμόρφωσή της.

Ένα πρωί μετά από πολύ καιρό το πνεύμα των παραμυθιών της είπε χαρούμενο.

-Η ιστορία έφτασε στο τέλος της .Τα καταφέραμε .Έχεις γράψει το ωραιότερο βιβλίο του κόσμου .Τώρα σε περιμένουν η δόξα και τα πλούτη .Εγώ όμως πρέπει να σ' αφήσω και να γυρίσω στο σπίτι μου.

-Γειά σου πνεύμα και σ' ευχαριστώ πολύ, του ψιθύρισε η γυναίκα.

Κι εκείνο αποχαιρετώντας την , βυθίστηκε μέσα σε μια σελίδα του βιβλίου.

Η γυναίκα έγραψε και την τελευταία φράση κι άφησε το μολύβι να πέσει πλάι στα χαρτιά της. Ένωθε πολύ εξαντλημένη. Τα κόκαλά της πονούσαν . Τα μάτια της δεν έβλεπαν καλά. Τα χέρια της έτρεμαν. Σηκώθηκε τρεκίζοντας και πήγε ως τον καθρέφτη. Κι όταν κοιτάχτηκε έμεινε άφωνη. Είχε γεράσει τόσο πολύ που δεν μπορούσε να αναγνωρίσει πια τον εαυτό της.

-Εγώ είμαι αυτή; αναρωτήθηκε με τρόμο

Ύστερα ξανακοίταξε με απελπισία το γέρικο είδωλο της κι έβαλε τα κλάματα.

-Δεν ωφελεί να κλαις, άκουσε τότε μια φωνή κι είδε έναν άγνωστο μαυροντυμένο άντρα να την κοιτάζει απ' το βάθος του καθρέφτη.

-Ποιός είσαι εσύ; τον ρώτησε τρέμοντας .

-Είμαι ο θάνατος , της είπε εκείνος . Ήρθα να σε πάρω μαζί μου . Δυστυχώς οι μέρες σου σ' αυτόν τον κόσμο τελείωσαν. Έχεις πέντε λεπτά καιρό για να ετοιμάσεις τα πράγματά σου και να φύγουμε.

-Πέντε λεπτά; φώναξε η γυναίκα τρομαγμένη. Στάσου , θάνατε . Το πνεύμα των παραμυθιών μου ζήτησε μερικά χρόνια . Δεν μου ζήτησε ολόκληρη ζωή.

-Τι να σου πω, σήκωσε τους ώμους του αδιάφορα εκείνος. Δεν ξέρω τι συμφωνήσατε . Κι ούτε με νοιάζει. Εκείνο που ξέρω είναι το ήρθε η ώρα σου να εγκαταλείψεις τον κόσμο.

-Ναι , αλλά το βιβλίο, τα πλούτη , η δόξα; Πότε θα προλάβω να τα χαρώ όλα αυτά; Για στάσου μια στιγμή . Πού είσαι πνεύμα κατεργάρικο; φώναξε θυμωμένη η γυναίκα. Με γέλασες . Δεν ήταν τίμια η συμφωνία.

Το πνεύμα των παραμυθιών την άκουσε κι έβγαλε το κεφάλι του έξω απ' τις ιστορίες .

-Ακου να σου πω, απάντησε νευριασμένο . Αυτή ήταν η συμφωνία μας . Δε φταίω εγώ , αν η ιστορία τράβηξε λίγο παραπάνω. Άλλωστε το βιβλίο είναι αριστούργημα . Θα σου εξασφαλίσει την μεγαλύτερη δόξα που γνώρισε ποτέ κανείς.

-Τι να την κάνω τη δόξα αν είναι να πεθάνω. Στάσου πνεύμα. Τη χαλάμε τη συμφωνία , συνέχισε ασθμαίνοντας η γυναίκα γιατί η ζωή σωνόταν από μέσα της . Πάρε πίσω το βιβλίο σου και δώσ' μου πάλι τα χρόνια μου.

Το πνεύμα κοντοστάθηκε.

-Οπως θέλεις , απάντησε χαμογελώντας πονηρά. Μετά όμως να μην παραπονιέσαι ότι δεν έγινες μεγάλη συγγραφέας.

Κι αρπάζοντας τα χαρτιά πάνω απ' το γραφείο της άρχισε ένα ένα να τα σκίζει. Καθώς έσκιζε όμως τις σελίδες τα χρόνια ξαναγύριζαν σιγά σιγά στη δύστυχη γυναίκα και την ξανάκαναν νέα και όμορφη και δυνατή , όπως ήταν παλιά . Εκείνη κοίταζε τις σκισμένες σελίδες αμίλητη. Μια παράξενη θλίψη βάραινε την καρδιά της. Το πνεύμα το κατάλαβε.

-Αν θέλεις να γίνεις μεγάλη συγγραφέας , τη συμβούλεψε , θα σου πω κάτι και να

μην το ξεχάσεις ποτέ .Το μυστικό για να γράψεις το ωραιότερο βιβλίο του κόσμου είναι να νοιάζεσαι μόνο για τη χαρά που θα σκορπίσεις γύρω σου .Και τίποτα άλλο.Τίποτα .Τ´ ακούς;
Και ξαναβυθίστηκε μέσα στον άσπρο πολτό του χαρτιού.»

Κατερίνα Καριζώνη

Πηγή: dkaravasilis.gr